ΚΛΕΩΝΟΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

ATTIC

ΑΤΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

1) Γιατὶ Μεθῶ.....Δρ. 2,50	5) Χηρινοὶ Ἔρωτες.....Δρ. 2,50
2) Ἡ Ἐλήτσα.....Δρ. 2,50	6) Τὴν ὥρα ποῦ περνοῦσε τ' ὀργανάμι...Δρ. 2,50
3) Στὴς Σπέτσες.....Δρ. 2,50	7) Εἶδα Μάτια.....Δρ. 2,50
4) Τὰ Νιάτα.....Δρ. 2,50	

ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
Σ. ΓΑΪΤΑΝΟΥ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 69
ΑΘΗΝΑΙ

Ἐκ

ΤΩι ΑΔΕΛΦΩι ΜΟΥ ΚΙΜΩΝΙ ΜΕΤ' ΑΓΑΠΗΣ

ΤΗΝ ΩΡΑ ΠΟΥ ΠΕΡΝΟΥΣΕ Τ' ΟΡΓΑΝΑΚΙ

(ΔΡΑΜΑΤΑΚΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ)

Ποίησις καὶ Μουσικὴ
ΚΛΕΩΝΟΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ (C. Attic)

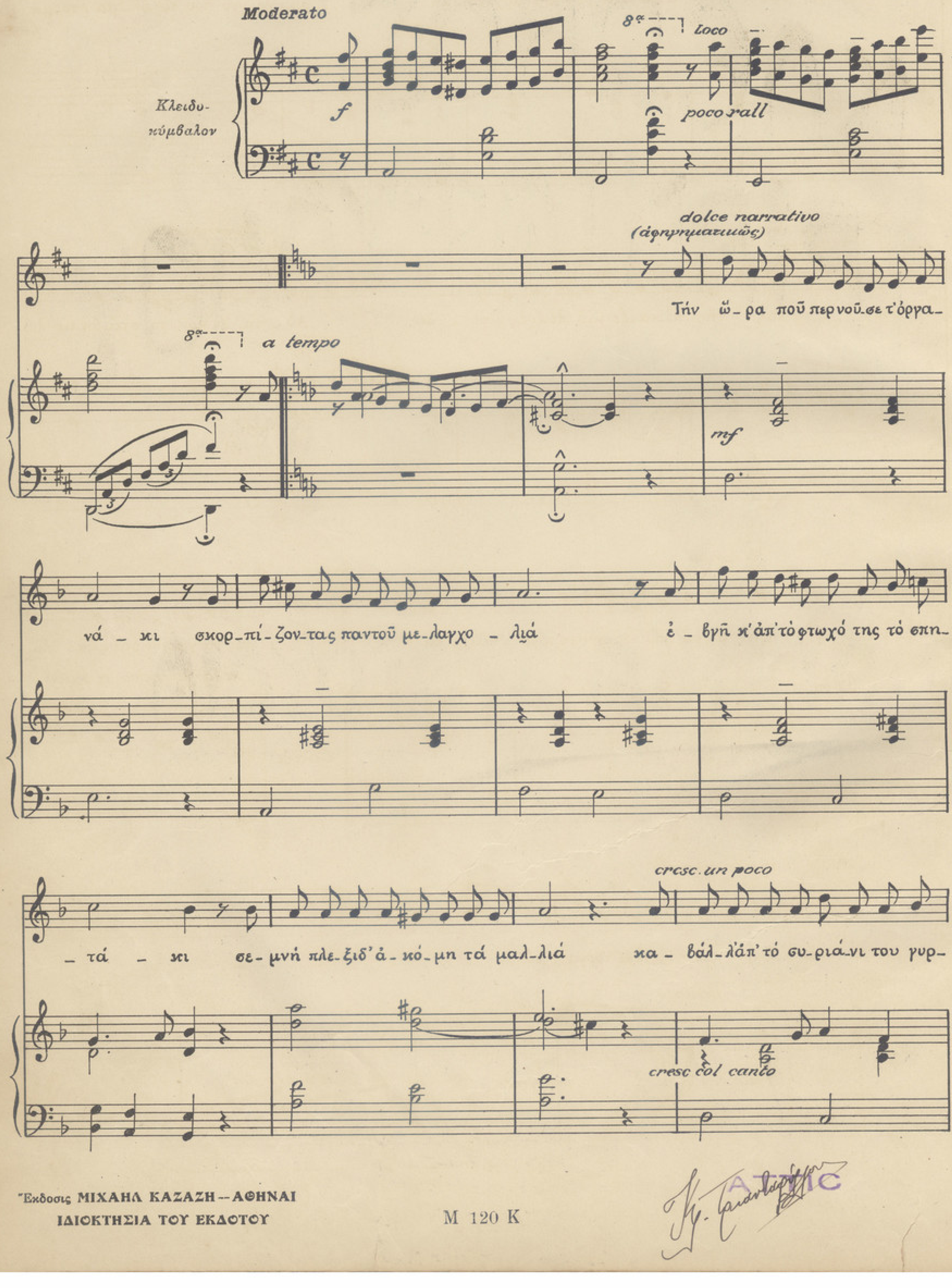

Ἔκδοσις ΜΙΧΑΗΛ ΚΑΖΑΖΗ -- ΑΘΗΝΑΙ
ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΤΟΥ ΕΚΔΟΤΟΥ

Μ 120 Κ

ATTIC

-νῶν — τας Τήν εἶ-δε καί μέ στά-σι ἀρχοντι-κή Τ'ά — λό-γου του τό βῆ-μα στα-μα

(Μαρχσιμά)
al Coda

-τῶν — τας τῆς πέ-τα-ξε μιά λέ-ξι ἐ-ρω-τι — κή Αὐ — τή ἐ-χον-το-στά-θη-με λι

a tempo

-γά — κι τήν ὥ-ρα πού περνοῦσε τ'ὄργα-νά — ι

a tempo

m. g.

Coda

τός τά χεί-λη δάγωσε λι-

ritard poco a poco

Coda

molto ritenuto

γά-κι τήν ὥ-ρα πού περνοῦσε τ'ὄργα-νά — — — — ι

stentate

suivez

m.g.

marcato

Laissez vibrer jusqu'à la fin

morendo

m. d.

Fine

Ped.

Ped.

2α Στροφὴ

Τὴν ἄλλη μέρα πέρασε καὶ πάλι
Τ' ὡραῖο πλουσιόπαιδο ἀπὸ 'κεῖ
Καὶ γύρισε τῆς κόρης τὸ κεφάλι
Γιατ' εἶχεν ὁμιλία μαγική.
Τῆς εἶπε τόσα πράγματα ὡραῖα
Καὶ τόσον ἦταν ἄπειρη κι' ἁπλῆ
Ποῦ πίστεψε καὶ τοὔδωκεν ἡ νέα
Δειλό, δειλό, τὸ πρῶτο της φιλί,
Καὶ ἔτσι ἀρχινᾷ τὸ δραματάκι
Τὴν ὥρα ποῦ περνοῦσε τ' ὀργανάκι.

3η Στροφὴ

Περίμεν' ἀπὸ τότε κάθε βράδυ
Τὸν πλάνο ποῦ μὲ ξέννιαστη ψυχὴ
'Ερχόταν σᾶν τὸν κλέφτη σ'τὸ σκοτάδι
Νὰ πάρῃ ὅ,τι ἔχει μιὰ φτωχή!
Μιὰ μέρα ἐπὶ τέλους ποῦ ἐκείνη
Τοῦ μίλησε γιὰ γάμο μὲ ντροπὴ
'Εγέλασε καὶ εἶπ' «αὐτὸ νὰ γίνῃ,
Φαντάσου πῶς ὁ κόσμος τὶ θὰ πῇ;!»
Κι' αὐτὴ ἔβρεξ' ἕν' ἄσπρο μαντυλάκι,
Τὴν ὥρα ποῦ περνοῦσε τ' ὀργανάκι....

4η Στροφὴ

Κατάλαβε τὸ τὶ τὴν περιμένει
Μὰ ἤλπιζε ἀκόμη ταῖς βραδυαῖς
Σὰν ἔννοιωθε μὲ πίκρα ἡ καϋμένη
Πῶς μέσα της χτυποῦσαν δυὸ καρδιές.
'Εκεῖνος ὅμως, ἄθλιος πατέρας
Σὰν εἶδε πῶς κόντευ' ὁ καιρὸς
Σ' τὰ ξένα ἐταξείδεψε, τὸ τέρας,
Κι' ἐχάθηκ' ἀπ' τὸ θῦμα του ἐμπρός.
Ποῦ ἔκαμ' ὀρφανὸ ἕνα παιδάκι
Τὴν ὥρα ποῦ περνοῦσε τ' ὀργανάκι.

5η Στροφὴ

Περάσαν χρόνια. Μ' ἄλλην παντρεμμένος
Περνῶντας ἕνα βράδυ εὐτυχὴς
Ρωτᾷ, «γιατ' εἶνε κόσμος μαζεμμένος
'Απ' ἔξω 'πὸ τὴν πόρτα τῆς φτωχῆς;»
«Κρεμάσθηκε,» τοῦ λέγουν, «μιὰ ζητιάνα
Κι' ἀφίνει αὐτὸ τὸ ἔρημο παιδὶ
Δὲν εἶχε νὰ τὸ θρέψ' ἡ δόλια μάνα
Ποῦ εἶν' ὁ προκομμένος νὰ τὸ ἰδῇ!».....
Αὐτὸς τὰ χείλη δάγκασε λιγάκι
Τὴν ὥρα ποῦ περνοῦσε τ' ὀργανάκι.